

Focul

Samoila

Ştie focul că topeşte
Lăsând vraiştene-n urma sa?
Nu cunoaşte îndeobşte.
Şi de-ar şti...nu i-ar păsa.

Focu-a pârjolit vânjos,
Punând omul la respect,
Chiar de se dă curajos
După port, după aspect.

Focul netezeşte calea
Înspire tot cei absolut,
Nu trăieşte mila, jalea,
Irosindu-se-n tăcut.

Focu-i foc, n-are pretenţii,
Şi, de au trecut milenii,
Tot trimite-n tălpi curenţii
Iuţi ca dulcile vedenii.

Când mă frige strajnic focul,
Distrugându-mă la greu,
Are-un scop, îi place jocul
Inventat de Dumnezeu.

Simt cum el în mine arde
Dar de ce? Nu ştiu nici eu!
Stele-s mii, chiar miliarde,
Doar într-una-i focul meu.